Ч. 158. Середа 16 (29) липня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З Риму. — Росийско-японьскі відносини .

П. Президент міністрів др. Кербер був вчера в Ішли, де приймив его Цїсар на авдиенциї. З д-ром Кербером виїхав до Ішлю і міністер скарбу ґр. Бем-Баверк. Одні кажуть, що міністри хочуть зажадати від Цїсаря надзвичайного кредиту для навіщених повеню, другі гадають, що та подорож стоїть в звязи з подорожию міністра торговлї Калля до Будапешту в справі митової тарифи і в справі цукровій. — В суботу по полудни відбула ся в Будапештї нарада міністрів торговлї, австрийского і угорского, в справі цукровій, до порозуміня між обома міністрами, як доносять з угорских полїтичних кругів, не прийшло. — Члени угорскої обструкциї зі сторонництва Барабаша мають нинї вечером відбути конференцию, на котрій хотять обговорити спосіб свого поведеня супротив правительства в найблизших днях.

У вчерашній конґреґациї взяло участь 52 кардиналів. Кількох кардиналів з огляду на великі спеки предложило, аби приготовленя до конкляве відбули ся вчасно в сикстиньскій каплици і аби вже о годинї 11-тої можна було приступити до вибору. Для запевненя свободи нарад і вибору уділено кардиналови о. Кіджі як найширшу повновласть і віддано під его команду всї ватиканьскі сторожі. Вчера перед полуднем вильосовано для кардиналів комнати на конкляве, а в новій каплици приготовлено поміщеня для тих кардиналів, котрі би в часї конкляве занедужали. — Як зачувати, то колеґія кардиналів вислала письмо до держав, в котрім заявляє, що відповідно до становища, занятого по смерти Пія IX., протестує против теперішного стану що до церковної держави і сьвітскої власти Папи.

Від якогось часу ширить анґлійска праса тревожні вісти про непорозуміне між Росиєю і Японією і пише навіть про близьку війну між тими обома державами. Можливу причину до війни добачують в поступованю Росиї в Манджуриї і в Кореї. Росия вже в 1897 року отворила собі дорогу до північної Манджуриї сибірско-манджурскою зелїзницею. В 1897 р. загорнула Росия частину півострова Ляотанґ і тодї почала будувати центрально-манджурску зелїзницю та обсадила войском саму Манджурию наслїдком боксерскої ворохобнї. Що тепер Росия не думає уступити з Манджуриї на те, щоби там усадовили ся Японцї, се зовсїм ясно. Ту причину до війни могли вишукати Японцї вже перед чотирма роками, а бодай по 8 цьвітня с. р., коли Росия не лише не хотїла забрати звідтам войска відповідно договорови з Хінами, але навіть ще більше там войска наслала. Правда, що в Японії відзивали ся тодї голоси за виповідженєм війни, а недавно проф. Томіца заявив на недавних зборах японьских полїтиків, що перелюдненю Японії можна зарадити виселенєм до Манджуриї, наколи би там не осадила ся була Росия. Треба отже Росию звідтам виперти, а то можливе лише війною, до якої зовсїм приготовлене і войско і фльота і війною одушевлені. Чим скорше до війни прийде, тим кориснїйше то на его думку для Японії. — Ті японьскі сторонництва, котрі не раді доводити до війни, бажають мирним способом to полагодити і спонукати Росию до виходу з Манджуриї коштом Кореї. Инші знов домагають ся, щоби, коли вже Росия не хоче уступати з Манджуриї, також Японія вислала там свої войска і щоби ті обі держави спільно обсадили Манджурию. Японьске правительство, здаєть ся, зрезиґнувало вже менше більше з Манджуриї і Кореї і вдоволяє ся лише тим, щоби при віднові торговельних договорів з Хінами домагали ся уступок для Японії, передовсїм відкритя нових пристаний в Манджуриї. З усего того видко, що в Японії все ще переважає мирний настрій. Особливо в найновійших часах, коли там прийшли до переконаня, що Анґлія мимо союзного договору з 30 сїчня 1903 на случай війни не помагала би Японцям.

НА ЗМІНКУ.

(З ческого — Л. Струпежницкого).

Тото своє оповіданє можу цїлком сьміло розпочати Шекспіровим початком „Ромея і Юлії,“ де каже ся, що „два доми, оба рівні із внї в красній Веронї, полагоджують свої давні сварки....“ Бо й справдї в головній улици малого місточка Ротиць, де відбуває ся моя істория, суть два одноповерхові доми, один з одної, а другий з другої сторони улиці, кождий напротив себе, а оба із внї рівні, бо коли на причілку одного видніє образ Богородицї Діви, мальований ґеніяльною кистию ротицкого поворозника, котрий (заки доспіють конопли) малює сьвятих — то супротивний дім прикрашує образ, на котрім представлена доріжка і сьвятий Фльорияв, незвичайної величини, як гасить обхоплений полумінем домок, що досягає єму лице до колїн, а з котрого бухає полумінь так високо, що сьвятому гасильникови були би певне обпалили ся поли жупана, єслиб на щастє поли і огонь не були лише мальовані. Вѣнци усьміхає ся той сьвятий якось дуже кисло, що — мимоходом сказавши — пояснив „маляр“ на образі тим, що єго дим щипає в очи.

Але ідїм дальше.

Властителї обох тих домів „старають ся давні сварки полагодити.“ Дім в образом Пречистої Діви належить до молодого Месичка, а дім повірений опіцї мальованого сьв. Фльорияна до старого Перничка.

Отець молодого Месичка і старий Перничек були в своїй молодости, котрої цьвіт припадає на злощастний 1848 рік, майже так нерозривними приятелями, як пізнїйше стали ся незлучними неприятелями, а причиною того була величезна честилюбивість їх обох.

В тім часї мала ротицка ґвардия вибирати начальника. Месичек виглядав за кандидата на се достоїньство *себе*, а Перничек, ідучи за приміром свого приятеля, виглядав також — *себе*. Месичек платив більше пива, отже й виграв, а Перничка мало що чорт не взяв з досади за те. Загнївав ся на Месичка на смерть. Хоч мешкали напротив себе і хоч дивили ся кождого дня через улицю один другому до вікон і в очи, то однако вже нїколи не погодили ся. А коли умер старий Месичек, то непримиримий Перничек переніс свою ненависть на его сина, двайцятьчотиро-лїтного мужчину, оборотного і розумного купця, котрий з свого боку не ховав в своїм серци нїякої ворожди до Перничка. А між тим як Перничек кидав ненавистними очима на вікна першого поверха дому з Пресьвятою Богородицею, то Месичек відповідав нїжними, тужливими поглядами на дім з образом сьв. Фльорияна, на котрі відповідала Амалька з свого вікна заєдно лише болїсним воздохом. Сею Амалькою нагородила ще перед вісїмнайцятьма лїтами небіжка пані Перничкова свого мужа за его вірне, сьвідоме і ревне повнене супружих обовязків. Отже Амалька була дочкою пана Перничка і рівночасно его одинокою дїдичкою.

Молодий Месичек і Амалька залюбили ся обоє одно в одного, заглядаючи вікнами до себе, але тото віддаленє стало для них згодом невигідне, отже при помочи кількох листиків і посилок о много еї скоротили. А що обоє бажали, щоби те віддаленє між ними цїлком зникло, то Месичек пішов одного дня до пана Перничка і без всїх заходів попросив его о руку Амальки.

Що він там вдіяв, видко найлїпше з гордого оповіданя Перничкового: „Я єму кинув на голову кіш, такий що до него влїзло би що найменше пять чверток бульби.“

Амалька дістала відтак своє за те, що залюбила ся без вітцевого дозволу. Гірко плакала она за знищеними рожевими надіями. Однако Месичек не попадав в розпуку.

Прийшли вибори до ради громадскої славутних Ротиць, а з вибору вийшов крім Перничка, що вже був від многих лїт в радї, ще й молодий Месичек. Відтак мали відбути ся вибори на бурмістра.

Кождий чоловік без виїмки бажає чогось, а то можна доказати словами мого краяна Матія Копецкого з Стражовиць. Єго „Доктор Іван в Міляна“ каже до слова так: „Єсли спитаємо

Новинки.

Львів дня 28-го липня 1903.

— **Затверджене виборів.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Казимира Трачевского, державця дібр Гиновичі, на маршалка, а о. Теодора Кордуби, руско-кат. пароха в Бережанах, на заступника маршалка повітової ради в Бережанах. — Дальше затвердив Є. В. Цїсар вибір Адама Тулїого, властителя дібр в Рінневі, на маршалка, а о. Михайла Цегельского, руско-кат. пароха в Камінцї струм., на заступника маршалка повітової ради в Камінцї струмиловій.

— **Торжественну Службу Божу** pro eligendo pontifice відправив передвчера Є. Е. митрополит ґр. Шептицкий в церкві св. Юра при численній участи вірних. В промові до зібраного народа згадав також про епископство в Станиславові, взиваючи їх до молитов, щоби сей епископский престол був обсадженний відповідною личностию в користь для рускої церкви та народа. При тій нагоді відбула ся також інсталяция двох нових крилошан: д-ра Гавриїла Крижановского і Онуфрия Лепкого. В їх честь дав митрополит по Службі Божій обід, на котрий запрошено також капітулу і весь катедральний клир.

— **З Дирекциї ц. к. семинариї учит. муж. у Львові.** Вписи до ц. к. семинариї учит. муж. і обох шкіл вправ у Львові будуть відбувати ся в тім роцї в днях 29 і 31 серпня. Кандидати, що хотять записати ся на курс приготовляючий і на I рік, мають предложити: 1. метрику хрещеня (уродженя) на доказ, що скінчили 14 (на I. рік 15) рік житя; 2. сьвідоцтво лїкарске, виставлене лїкарем повітовим; 3. послїдне сьвідоцтво шкільне; 4. виписову карту в 2 примір., 5. в разї перерви в науках сьвідоцтво моральности. — Кандидати, що укінчили з добрим поступом IV. клясу шкіл середних, будуть приняті на I рік без іспиту вступного. — Укінчена III. кляса видїлова управняє до вписаня ся на I рік або на курс приготовляючий. Ученики сеї катеґориї мусять однак піддати ся строгому іспитови вступному зі всїх предметів, яких учать на курсї приготовл. Ученики, що приходять з місцевостий, де нема видїлових шкіл, можуть бути припущені до вступного іспиту до кляси приготов. на підставі сьвідоцтва з укінчевого шестого року науки. Всї ученики мають піддати ся пробі голосу і слуху музикального. На II і III рік приняті будуть лише кандидати тутешної семинариї. — (Руска школа вправ містить ся в окремім будинку при улици Длуґоша ч. 17.)

— **Для Львовян.** В девятини смерти сьв. отця Льва XIII. відбуде ся дня 29 с. м. о годинї 8-ій рано торжественне поминальне богослуженє в нарохіяльній церкві сьв. ВМ. Параскевії. Сьпівати буде мішаний хор сьпіваків-аматорів жовківского передмістя.

— **Великі маневри кавалєриї** в Галичинї, як пише Fremdenblatt, відбудуть ся в часї від 10 до 16 вересня с. р. під проводом команданта XI корпуса ген. Фідлера. В маневрах возьмуть участь дивізиї кавалєриї: ярославска, львівска і станиславівска, а в перших пятьох днях також 47 і 48 бриґади піхоти з Перемишля. — Для галицких корпусів установлено отсю проґраму маневрів: X корпус (перемиский), 2 дивізия піхоти з 45 дивізиєю краєвої оборони до 5 вересня включно під Марковою Канчуґою. — XI корпус (львівский), 11 і 13 дивізиї до дня 5 вересня включно, послїдні дниї межи Гологорами-Золочевом а Нараєвом. I корпус (краківский) 5 і 12 дивізиї до 5 вересня, послїдні дни між Цїшином а Устропем на Шлеску.

— **Огнї.** В Коневі коло Старого Самбора згоріла до тла тамошна церков разом з дзвіницею Шкода виносить 14.600 корон. Причина огню не звістна. З церкви перекинув ся огонь на школу і хату господаря Червіньского, але згоріли лиш дахи на сих будинках. — В Бабичах над Сяном згоріло дня 19 с. м. 12 селяньских загород, вартости 9000 кор. — В Мечищові, бережаньского повіта, знищив огонь дня 16-го с. м. сїм господарств. Шкода виносить 20.480 кор.

— **Страшна туча** навістила — як пишуть до „Дїла“ — село Росоховатець в Підгаєччинї дня 21 с. м. Вже рано пекло сонце мов на Сагарі. Опісля коло полудня надтягнули чорні хмари, стало темно, мов у вечір; подув сильний, полудньово-західний вітер і з чорного небозводу посипав ся густий град величини дозрілих угорских сливок. Люди у поли хоронили ся, де могли, бо удар такого граду грозив смертию. В одну мить повибивав град у селї всї шиби, сотки дробу на подвірях, а сполошена худоба з острахом втїкала по збіжах. В садах позбивав град всї овочі, а збіже змішав з болотом, прибивши до землї. З людий вїхто смерти не пожив, але за те богато покалїчило. Одну стару жанщину найдено без памяти на дорозї, сильно побиту і скровавлену. Одного пастуха ударив кусник леду так сильно, що продер капелюх і зробив у голові діру. Богато людий потерпіло менші ушкодження. Град покалїчив много худоби, а особливо двірскі конї на пасовиску. Такого граду найстарші в селї люди не запамятали. Всї надії бідних селян розвіяли ся. Люди в розпуці. Мара голоду вже тепер наближає ся.

— **Земля на продаж.** В селї Гартфельд коло Речичан в городецкім повітї є 50 господарств на продаж з вільної руки. Господарства належать до нїмецких кольоністів, що переселюють ся тепер у Нїмеччину і суть знаменито загосподаровані та з дуже доброю землею. Кожде господарство обиимає менше-більше по 18 морґів землї з будинками, а до господарств привязане також право побору з громадского лїса. Господарства ті продають ся по 250—300 зр. за морґ разом з будинками. Близших інформаций уділяє парох Речичан о. Евдоким Васильчак, а найблизша зелїзнична стация Каменобрід коло Городка, віддалена всього на 3 кільометри.

— **Гради.** З Коломиї доносять, що там дня 21 с. м. о 6 годині вечером почав падати дощ з градом і наробив богато шкоди на полях і в огородах. Притім звіяла ся над містом страшна буря і поломила дерева, плоти і паркани. З церкви і кількох камениць буря виривала цегли з мурів і порозривала бляшані дахи. Підчас дощу і граду в сусїднім селї Воскресїнцях грім запалив хату і знищив єї до тла. Другий грім ударив в дерево в самім ринку в Коломиї. — З донесень про гради, які лютували дня 21 с. м., можна вносити, що того дня пополудни одна градова хмара тягнула з заходу вздовж Підгіря через повіти: Стрий, Долину, Станиславів, Коломию, Снятин на Буковину, а друга хмара через Стрий, Рогатин, Бережани, Підгайцї, Теребовля, Тернопіль, Збараж, Підволочиска. З всїх вичислених тут повітів повідомлено Краківске товариство обезпечень про величезні шкоди на полях. До суботи зголошено 855 шкід заподїяних градом.

— **Нещаслива пригода.** Дня 21 с. м. около 10-тої години вечером вертала судова комісия з Ясенева сїльного до Дрогобича. На дорозі коло Залїся сполошили ся конї і перевернули віз, внаслїдок чого лїкар судовий др. Кун тяжко покалїчив ся, другий лїкар судовий др. Фрідман покалїчив ся лиш легко, а помічник канцелярийний Цвай потовк собі правий бік і подрапав лице; лиш судиї Йойкови не стало ся

селянина, чи вдоволений своїм станом, то відповість нам, що хотїв би бути властителем більшої посїлости; той знов хотїв би бути бароном, барон ґрафом, ґраф князем, князь королем, король цїсарем....“

Ласкавий читателю, пан Перничек хотїв дуже а дуже стати — бурмістром Єго честилюбивість не постаріла ся. Від 1848 року кандидував при кождих виборах, але за кождим разом перепав, ба витязем був давнїйшими роками кілька разів старий Месичек, а се Перничка коштувало не мало здоровля.

І сим разом Перничек кандидував — але без надії. Кілько разів перечислює голоси, все виходить, що має за собою лише чотири голоси, єго-ж суперник має пять. Між тими пятьми єсть також — молодий Месичек. Один з радних вже наперед розболїв, щоби не наразити ся сторонам і тому кандидати не числили на него.

В день вибору бурмістра проходжували ся всї панове радні по сїнях радницї. Дожи дали правительственного комісаря, котрий мав прийти о девятій годинї. Була осьма. Перничек не сумнївав ся, що знов перепаде. Задуманий глядїв через вікно. В тім несподївано поклепав его хтось по рамену. То був — Месичек. Перничек задрожав, але Месичек почав говорити цїлком свобідно:

— Ви маєте за собою чотири голоси, пане Перничку, а наш кандидат пять; отже ми, пане Перничку, виграваємо, а ви програєте. Але як би так я дав вам свій голос, то ви мали би пять, а наш суперник лише чотири і ви виграли би.

Перничек остовпів. Рахунок Месичка був ясний як сонце. Від року 1848 до 1869 добивав ся достоїньства бурмістра, а нинї, коли міг его спасти лиш один голос, мусів той голос належати до чоловіка, котрого ненавидїв, до неприятеля!

Іскуситель Месичек говорив дальше: Як здоймете з мене той кіш на пять чверток бульби, то маєте мій голос!

Перничек тряс ся на цїлім тїлї. Стара ненависть, его честилюбивість так ним заволодїла, що трохи не упав. В его голові, що так легко могла стати головою цїлого міста, гучало як в млинї. Вже в дусї бачив свій портрет в радній комнатї коло портретів колишних провідників стародавного місточка. Але тото насьмівуванє по місті: Перничек уступив, подав ся перед Месичком!

— Три чверти на девяту; о девятій прийде комісар — пригадував Месичек холоднокровно, котрий добре бачив в Перничку борбу честилюбивости з гнївом на него.

Вкінци Перничек рішив ся, кликнувши на голос:

— Амалька ваша, дайте менї свій голос!

— Добре — відповів Месичек.

— Отже ходїм до вибору — відозвав ся Перничек.

Але Месичек не так дуже спішив ся.

— Насамперед прошу вас о яку карточку, що додержите слова — сказав.

— Позвольте, пане Месичку, моє слово чей вистане вам? — горячив ся Перничек.

— Я купець — відповів лагідно Месичек — і люблю найрадше всьо чорне на білім. Маленька записочка вистане.

Перничек перешукував кишенї....

— Не маю при собі нї кусника паперу!

— А, то я маю — відповів Месичек, сягнув до кишенї і виймив з поміж паперів також змінковий бляикет. Він кликнув весело:

— Чудесна гадка! Дасте менї на запоруку слова свою змінку!

— Що? Я маю вам дати Амальку на змінку?!.. Шлюб на змінку?

— А щож в тім дивного?

— Ну, нехай буде, але скоро! Час наглить.

Месичек сїв на стіл в кутї салї, взяв перо і став виповнювати змінковий бляикет. Перничек стояв коло него. Прочі радні заняті розмовою з собою навіть не зважали на них.

Месичек писав, а відтак перечитав на голос:

„В Ротицях, дня 20 лютого 1869.

В дни доручення тої змінки заплатите...“

— Не пишіть „заплатите“, пишіть: „дасте“.

— Отже: дасте панови Іванови Месичкови часть.... Нї, не часть, я хочу цїлу Амальку!... Однако тут треба инакше робити; треба виповнити змінку якоюсь сумою гроший, инакше не була би змінка важною перед законом. Пане Перничек, я цїню Амальку найменше на двайцять тисяч золотих.

— Напишіть десять, то аж надто досить.

— Нехай буде; отже: дасте панови Іванови Мясичкови десять тисяч золотих, або готівкою або замість иих свою дочку панну Амалїю Перничкову, оцїнену на тоту суму, за жену і виплатите єї при оказаню.

— Кого, Амальку?

— Нї; змінку.

— А так! Ну добре.

— Але ще одна маленька замітка, пане Перничек, іменно: П. Іван Месичек має право, на случай, коли би п. Перничек не хотїв заплатити, вписати тоту претенсию до ґрунтових книг.

— Що? Амальку дати вписати до ґрунтових книг? То не може бути!

нічого. Причиною сеї пригоди було, що серед дороги лежала величезна дубова колода 5 метрів довга, а 2 метри в промірі груба і дуже спорохнавіла. Порохно фосфоризуючи сьвітило ся дуже ясно і коні від того сполошили ся. Хтось очевидно не міг довезти колоди і лишив єї на дорозї.

— **Австрийскі державні зелїзницї** мали в місяци червни с. р. 20,125.300 К приходу, з чого припадає 6,397.100 К за перевіз 4,622.109 осіб, а 13,728.200 К за перевіз 2,766.100 тон тягарів. На галицких зелїзницях перевезено в червни 889.600 подорожних за 1,641.000 К і 610.200 тон тягару за 3,972.000 К. В порівнаню з червнем минулого року був в червни с. р. прихід більший о 413 956 К в особовім і 114.075 К в тягаровім руху. На галицких шляхах був рух тягаровий збільшений і виказував 130.708 К більше чим в червни м. р., за те на західних зелїзницях прихід був менший о 244.783 К як в червни мин. р. — Від 1 січня до 30 червня с. р. було на австр. держав. зелїзницях 29,298.900 К приходу в особовім руху, а 83,392.000 К в тягаровім руху; — разом 112,690.900 К.

— **Що було причиною різнї жидів в Кишеневі.** В лютім сего року убив хтось був в місточку Дубосарах херзоньскої губернії малого хлопця Михайла Рибаченка. Тїло єго знайдено цїле поколене як би ножем раз коло разу а з того пішла чутка, що ти жиди убили дитину, щоби спустити з неї кров до своїх великодних мац. Сеся повірка, хоч і як дурна і безосновна, знаходить з давен давна віру в темних масах та й тепер розійшла ся борзо по цїлім краю а то дало причину антисемітскій часописи „Бесарабець“ виступити против жидів. Власти росийскі в Одесї зачали слїдити справу згаданого убийства і ось що вислїдили: В Дубосарах знайдено дня 22 лютого в городї якогось Шолубова тїло хлопця Рибаченка. Херзоньский ґубернатор Левашев приказав тодї одному з аґентів полїцайних слїдити за сею справою і ось що показало ся. Дїдо убитого хлопця Конон Рибаченко поминаючи свого зятя Михайла Тимощука, записав був цїле своє майно Михайлови Рибаченкови. То звернуло підозріне на Тимощука і єго арештовано а разом з ним і якогось Антона Тищенка, що служив у якогось Фїлера за сторожа в городї. Оба зразу випирали ся всякої вини, аж наконець Тищенко ось що розповів: Дня 21 лютого прийшов він був до Дубосар купити круп і олію. На торговици стрітив єго старий Тимощук і запросив на вино. В якімсь шинку випили вісім фляшок вина. При послїдній фляшцї став єго Тимощук намавляти, щоби він поміг єму убити малого Рибаченка та обіцював єму за то 50 рублїв. Того дня не згодили ся. На другий день прийшов Тимощук знову до него і згодили ся хлопця убити, випили шість фляшок вина і розійшли ся. За кілька годин прийшов Тимощук з хлопцем і всї пішли до хати Тимощука. Після умови отворили там двері від пивницї і звабили туди хлопця, котрий впав до пивницї. Тимощук скочив за ним і забив єго там дручком. Відтак влїз і Тищенко до пивницї, поміг убийникови розібрати хлопця і Тимощук різав та колов убитого по цїлім тїлї, щоби тим способом звернути підозріне убийства на жидів. Убитого хлопця лишили в пивници аж до середи дня 25 лютого а відтак вечером того дня занесли трупа до города якогось Шолубова і там кинули. При ревізиї у обох знайдено закровавлені шапки і кожух. Тимощук випирає ся убийства. Обох відставлено тепер до кримiналу в Одесї.

— **Помер** о. Савин Теодорович, парох Ракова, дня 19 с. м. в 54-тім роцї житя, а в 30-тім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних в Пільзнї подає до відомости, що перестанок „Таус місто“ (Domažlice mesto) зелїзничої лїнії Праґа-Фурт н. Л. (Brod n. L.) отворено з днем 15 липня 1903 для руху особового і пакункового.

ТЕЛЕГРАМИ.

Берлин 28 липня. Кн. Клементина кобурска, мати кн. Фердинанда болгарского, оповіщує в нїмецких часописях, що всї поголоски про уступленє єї сина з болгарского престола суть злобною видумкою і мають своє жерело в Білгородї.

Льондон 28 липня. Королївска пара прибула вчера до Бельфасту в Ірляндиї і взяла участь в відслоненю памятника королевої Вікториї. Король приймив адресу від горожан міста і відповів на неї.

Гаґа 28 липня. Голяндске правительство постановило не назначувати нового амбасадора при сербскім королївскім дворі.

Петербург 28 липня. В Баку на Кавказї вибух робітничий страйк. Між робітниками проявили ся несупокої і з причини демонстраций войско мусить робити лад в місті.

Рим 28 липня. Вчера дало ся чути легке землетрясенє в Туринї, Пизї, Фльоренциї і многих инших італїяньских містах.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Алеж не Амальку, лише тих десять тисяч... А тепер, пане бурмістре, зволїть підписати. Стемпель прилїпимо пізнїйше — додав Месичек.

Титул „пане бурмістре“ так зазвучав в ухах Перничкових, що він зараз підписав. А був вже послїдний час: правительственний комісар входив вже до салї.

Месичек сховав змінку до кишенї, Перничек гордо випрямив ся, зачав ся вибір, а в кілька хвиль пізнїйше складали панови Перничкови желаня яко бурмістрови. Єго двайцятьлїтне бажане вкінци здійстнило ся.

Вечер того дня було велике торжество в Ротицях. Музика грала новому бурмістрови а між звіздами мигало повно кілків з моздїра, з котрого раз-у-раз стріляв міский коваль на честь і славу нового пана бурмістра.

Між тим спіткав ся Месичек з Амелькою, котра майже не хотїла вірити, що єї отець зізволив на їх подружє, бо не сказав їй о тім, анї слова. Дуже наполохала ся, коли побачила змінку, але й утїшила ся, що вже раз дійде до пожаданої мети.

По кількох днях, коли Перничек відправив перші торжества свого бурмістрівства, завитав до него помічник єго щастя, Месичек, а то в справі звістної змінки. Він зараз таки пересьвідчив ся, як то добре, коли чоловік при претенсиях має щось писаного в своїх руках, бо старий Перничек, хоч признавав, що Месичек допоміг єму до достоїньства бурмістра, то однако не хотїв виплатити змінки. О таких змінках — як він казав — нїхто на сьвітї не чував, ба й закон їх не узнає. Вкінци мав ще повно різних инших викрутів.

— Ну, то я віддам змінку адвокатови і скажу єму, за яку прислугу дістав я єї, а він нехай дальше робить що хоче — відповів Месичек.

— Можете, можете! — скрикнув роз'ярений Перничек.

Месичек відійшов. Була третя година з полудня. Однако о пів до четвертої стала погана змінка непокоїти Перничка. Прийшло єму до голови, який би то був сором, єсли-б вийшло на яву, як він став бурмістром. О четвертій годинї прийшло єму на гадку, що цїла тота істория з змінкою могла би дістати ся до ґазет; о пів до пятої прийшов Перничок до пересьвідченя, що молодий і богатий Месичек нїколи єму не ухибив, а противно зробив єму велику прислугу; о пятій пригадав собі, що Амалька і Месичек дуже люблять ся і вкінци о чверть на шесту змінив свій намір і закликав служницю:

— Марийко, підете до пана Месичка і скажете єму, що „ласкавий пан бурмістр“ вже тото зробить, що він хоче... Як-же то скажете?

— Ну, що „ласкавий пан бурмістр“ зробить то, що він хоче.

— Добре! А скажіть ще, щоби пан Месичек сюди прийшов. А як то скажете?

— Якось вже скажу — відповіла дївчина і побігла.

Месичек прийшов і по кількох мінутах заключено вічний мир між домом з образом сьвятого Фльорияна і домом з образом Пречистої Діви.

Подружє Месичка і Амальки уважають в Ротицях за найщасливійше, але що до него прийшло в наслїдок змінки, о тім до нинї нїхто не знає.

ОГОЛОШЕНЯ.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то єсть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то єсть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлїбороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хлїборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Цїна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цїнники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем

Александер Копач,

Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

подає до відомости

що всї видані центральним Заведенєм у Львові находячі ся в обігу

$4\frac{1}{2}\%$ касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го жовтня 1903

по 4% з 90-дневним виповідженєм

а всї зістаючі в обігу

4% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го вересня 1903

по $3\frac{1}{2}\%$ з 60-дневним виповідженєм

Львів, дня 24 червня 1903.

Дирекция.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).